κ' ἕνας τρίτος νὰ ὑποστηρίξῃ κάτι ποῦ θὰ μᾶς βγάλῃ τὴ λάσπη ἀπὸ τὰ μάτια μας καὶ θὰ μᾶς σπρώξῃ πρὸς τὴν Ἀλήθεια.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ

αὐτὸ καὶ σᾶς τὸ σερβίρουμε. Ἕνας καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο μιλοῦσε τὴν περασμένη βδομάδα γιὰ τὸν Ἀντισθένη, θαρροῦμε, κι' ἀπάνω στὸν ἐνθουσιασμό του ἔκανε τὴν ἀμίμητη αὐτὴ παρομοίωσι :

— Ὁ Ἀντισθένης διαφέρει ἀπὸ τὸν (δὲν ξέρουμε ποιόν), ὅσο ὁ καΤΤίτερος ἀπὸ τὸν χρυσόν !

Οἱ φοιτηταὶ ἔμειναν κεραυνωμένοι, ὅταν ἄκουσαν τὸ σοφὸ καθηγητή τους νὰ προφέρῃ τὰ δυὸ σσ τοῦ κασσίτερου σὰν δυὸ ττ. Ἑτοιμάζουνται δὲ νὰ τὸν ρωτήσουν ἂν μποροῦν νὰ τὸν μιμηθοῦν κι' αὐποὶ καὶ νὰ ποῦν τὴν Ἀττικὴ Ἀσσικὴ καὶ Παρναττὸν τὸν Παρνασσό.

Ὅποια ἀπάντηση τοὺς δώσῃ θὰ σᾶς τὴν ποῦμε.

ΑΦΟΥ

δὲν τὸ κατόρθωσε νὰ τυλίξῃ τὸ ἔθνος στὰ κάπως, νὰ ποῦμε, λωποδυτικά του δίχτυα ὁ ἐρᾶτεινὸς ἀνεψιὸς τοῦ θείου του, ἄρχισε νὰ σκορπάῃ γύρω του σὰν φλόμο τὴ συκοφαντία καὶ νὰ καταγγέλλῃ μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα κωμικὰ καὶ ἀναίσχυντα, ὡς ἐκβιαστὴ—αὐτὸς ποῦ ζήτησε νὰ ἐκβιάσῃ τὴν πατρίδα του—τὸν κ. Γ. Στρέϊτ.

Ἡ συκοφαντία τοῦ κ. Δ. Δεληγιάννη, ἦταν τόσο φανερὴ ὥστε ἔπεσε μονάχη της, πρὶν ἀκόμα ὁ σεβαστὸς θεῖος του ἐπιχειρήσῃ νὰ τοῦ βγάλῃ τόσο τεχνικὰ τὴν ξένη μπερούκα καὶ νὰ τοῦ τρίψῃ τὴν κασίδα του.

Ὁ κ. Γ. Στρέϊτ ὁ καθηγητής, ὅπως κι' ὁ σεβαστὸς πατέρας του, ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, εἶναι ἀπὸ τοὺς λίγους ποῦ τιμοῦν τὴν πατρίδα τους καὶ χίλιοι Δεληγιάννηδες, εἴτε Δέλτα εἴτε Θῆτα, δὲν μποροῦν νὰ τοὺς κλονίσουν τὴν ἐντιμωτάτη θέση ποὺ χουν καταχτήσει καὶ στὴν πολιτεία καὶ στὴν κοινωνία μας.

ΟΙ ΥΣΤΕΡΙΚΕΣ

κραυγὲς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου, οἱ ἀνόητες, οἱ μελοδραματικὲς—ὅπως κι' ἂν τὶς πῆτε, δὲ θὰ λαθεψετε!—ποῦ ἀκούστηκαν γιὰ τοὺς καινούργιους φόρους ποῦ θὰ βάλῃ στὸν λαὸ ἡ Κυβέρνησι, εἶσαι κωμικὲς καὶ ψεύτικες κι' αὐτές, καθὼς πάντα.

Πρέπει ὅπως ὅπως νὰ ἑτοιμαστοῦμε, φωνάζουν. Πάει καλά. Ἡ ἄνοιξη πρέπει νὰ μᾶς βρῇ ἕτοιμους γιὰ τὸ κάθε τι ποῦ θὰ παρουσιαστῇ. Κι' αὐτὸ φρονιμώτατο. Μὰ—ἀπὸ δῶ ἀρχίζει ἡ φαφλαταριὰ πάλι—«πρέπει νὰλλάξῃ ἄρδην τὸ Κυβερνητικὸν σύστημα (στοὺς «Καιροὺς» μπῆκε ἡ χαριτωμένη αὐτὴ φαφλαταριὰ) ἢ νὰ μὴ γίνῃ τίποτε :«

Μ' ἄλλους λόγους, εἶναι τὸ σπίτι μας ξέσκεπο καὶ μεῖς οἱ ἐρίφηδες ἀρχίζουμε νὰ σκεφτόμαστε νὰ τοῦ βάλουμε κεραμίδια, τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ οὐρανὸς εἶναι φορτωμένος μὲ σύγνεφα καὶ βροντάει ὁ πρῶτος κεραυνός.

Ἡ ἄνοιξη πρέπει νὰ μᾶς βρῇ ἕτοιμους, μὰ πρέπει πρῶτα πρῶτα νἀλλάξουμε τὸ Κυβερνητικὸ σύστημα—σὰν νἄτανε κανένα λέρωμένο πουκάμισο τὸ σύστημα αὐτό, γιὰ νὰ τἀλλάξουμε στὴ στιγμή. Δὲ γελᾶτε ;

ΑΓΓΕΛΙΚΑ

καὶ ἅγια ὅσα εἶπε ὁ κ. Θεοτόκης μέσα στὴ Βουλὴ τὴν περασμένη Δευτέρα, δικαιολογῶντας τὰ καινούργια βάρη ποῦ θὰ φορτώσῃ στὴ ράχη τοῦ λαοῦ. Ξεσκέπασε παληκαρίσια τὰ χάλια μας, ἔδειξε τὶς κακομοιριές μας, ἐζήτησε τὴν συνδρομὴ ὁλωνῶν μας γιὰ νὰ βελτιώσῃ τὸ Ἔθνος, γιὰ νὰ τὸ μεταβάλῃ ἀπὸ ρουσφετοφάμπρικα—καθὼς εἶναι τώρα—σὲ πραγματικὸ Ἔθνος—καθὼς δὲν εἴτανε ποτέ.

Ἅγια κι' ἀγγελικὰ τὰ λόγια του, τὰ χρυσὰ καὶ τὰ διαμαντένια λόγια του ποῦ μᾶς γλυκονανούρισε μ' αὐτὰ καὶ ποῦ μᾶς ἔκανε νὰ πιστέψουμε — ἀλλοίμονο! γιὰ νὰ μὴ πιστέψουμε!—πῶς τὰ λόγια θὰ γίνουν καὶ πράματα καὶ πῶς ἔτσι ἀπότομα ἡ Θεὰ ἡ Φρόνηση ἦρθε κι' ἔστησε τὸν θρόνο της στὸ Ρωμέϊκο Φρενοκομεῖο.

Μπορεῖ νἄχῃ τὴν ὄρεξη ὁ κ. Θεοτόκης νὰ κάνῃ ὅλ' αὐτὰ ποῦ εἶπε. Μὰ φοβούμαστε πῶς δὲν ἔχει καὶ τὴ θέληση νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ. Κι' ὁ φόβος μας δυστυχῶς δὲν εἶναι φανταστικός, γιατὶ δὲν ἀκούσαμε τὸν κ. Θεοτέκη, ὅταν εἶπε τὰ παχειά του λόγια, ὅταν ξεσκέπασε τὶς πολιτικὲς φουντανέλες κι' ὅταν ἐζήτησε τὰ μέσα τῆς γιατρειᾶς, δὲν τὸν ἀκούσαμε νὰ φωνάξῃ :

— Αὐτὰ εἶναι τὰ χάλια μας κι' ἔτσι θὰ γιατρεφτοῦνε. Ἢ μοῦ δίνετε λοιπὸν τὰ μέσα ποῦ σᾶς ζητῶ, καὶ γρήγορα μάλιστα, ἢ ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ τραβιέμαι στ' ἀρχοντικό μου κ' ἐλᾶτε λόγου σας νὰ κυβερνήσετε τὸν τόπο ὅπως ξέρετε !

Τέτοιο λόγιο ἂν ἔλεγε, κάπως θὰ τὸν πιστεύαμε. Μὰ δὲν τὸν εἶπε. Κι' ὅταν δὲν τὸν εἶπε δὲν μποροῦμε νὰ μὴ πιστέψουμε πῶς θἀρχινήσῃ κι' αὐτὸς νὰ ὑποχωρῇ κανονικὰ καὶ νὰ ξεχνάῃ ἕνα ἕνα τὰ λόγια του, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τοὺς φίλους του γιὰ νὰ κρατηθῇ, ὅσο περισσότερο μπορέσῃ, στὴν Ἐξουσία.

Νὰ σᾶς ποῦμε κ' ἕνα ἄλλο : Ἡ συγκίνησι τοῦ κ. Δεληγιάννη δὲ μας συγκίνησε καθόλου. Πολλὲς φορὲς ὁ σεβαστὸς Ἡγέτης τῆς κακομοιριᾶς μας, ἔχει δείξει πῶς συγκινιέται καὶ πῶς ἀπαρνιέται τὸν παληὸ καὶ τὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο. Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολιτικὰ κόλπα του κι' αὐτὸ καὶ μὴ τὸ πολυπιστεύετε.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ἡ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ὁλοένα πλησιάζει...

Οἱ ἦχοι ὁλοένα ἀντηχοῦσαν πιὸ καθαρά, πιὸ διάφανοι μέσ' τὴν ἐπιβλητικὴ τὴν ἀπέραντη ἠρεμία τῆς νύχτας, καὶ ἀπὸ τοῦ λόγγου τοὺς σκοτεινοὺς κλώνους καὶ τὴ μαυροπράσινη τῶν κορφῶν του ἐπιφάνεια—τῶν κορφῶν ποῦ σιούταν ἡ μία πλάι στὴν ἄλλη γυρμένη τρυφερὰ-τρυφερὰ ἀπ' τῆς ἀνοιξιάτικης δροσιᾶς τὰ φιλήματα, τῶν κορφῶν ποῦ αὐλακώνονταν ἀνάπαλα ἀπ' τὰ χρυσοστολισμένα τὰ σιωπηλὰ φτερουγίσματα τοῦ φεγγαριοῦ...

Ἡ μελαγχολικὴ μελῳδία μὲ τὰ γλυκύτατα λόγια της ἔφθανε πιὸ σιμὰ ὁλοένα...

Κι' ὅταν σὲ λίγο εἶδα νὰ ξεφαντώνῃ ἡ χλωμὴ ἐκείνη ὄψι μὲ τὰ νεκρωμένα μάτια, ἀνάμεσα στ' ἀγριόκλαδα τῆς λαγκαδιᾶς, ἀνάμεσα στὸ σκοτεινὸ καὶ πένθιμο πλαίσιο ποὔπλεκαν τῶν πεύκων ταγκαθωτὰ φύλλα,-λὲς κἦταν μαρτυρικὸ στεφάνι,—κι' ὅταν τελευταῖα εἶδα ὁλόκληρο τἀσθενικὸ κορμὶ νὰ βγαίνῃ σκυφτὸ-σκυφτὸ ἀπ' τὴ πυκνὴ σκοτεινιὰ στὸ τρεμουλιαστὸ κι' ἀχνὸ τοῦ φεγγαριοῦ φῶς, προχωρῶντας ἀγάλια πρὸς τῆς ἀκρογιαλιᾶς τὸ ἐρημικὸ μέρος ἔνοιωσ' ἀπ' τῆς ψυχῆς μου τὰ βάθη νὰ σκορπιέτ' ἕνα δάκρυ γεμάτο πόνο βαθύ κι' ἀπογοήτευσι, ἀπὸ κεῖνα ποῦ μιὰ ἢ δυὸ φορὲς στὴ ψυχή μας χύνουμε, ἕνα δάκρυ ποῦ ἄρπαξε κι' ἔπνιξε ἕνα δεμάτι χρόνια τῆς ζωῆς μου, ἕνα δάκρυ ποῦ βύθισε τὴν ψυχή μου στὸ σκοτεινότερο σημεῖο τοῦ μυστικοῦ τῆς συμφορᾶς κόσμου, κι' ἔσβισε τὴ κάθε της λάμψι στὰ σπλάχνα τοῦ χαροβαμένου τοῦ ὁρίζοντα.

Κι' ὅλο ἀκούγονταν, καθαρὰ πειὰ ἡ ὀνειρεμένη ἐκείνη συμφωνία, κι' ὅλο σκορπίζονταν διάφανα ἀπ' τὰ ματωμένα τοῦ ἔβγαλε λαλιὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀπ' τὰ κουραλένια χειλάκια του. Μὰ ἡ μάννα ἔννοιωθε πῶς τὸ παιδί της εἶχε κακημό, πλήξη μεγάλη, καταλάβαινε ἡ δύστυχη πῶς ἡ ἴδια μὲ τὰ χέρια της βασάνιζε καὶ τυραννοῦσε τὸ χρυσό της τὸ κορίτσι. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ κάμῃ κι ἀλλιῶς. Κ' ἔτσι ἡ ζωὴ τῆς κερὰ Λενιὸς περνοῦσε ταχτικὴ καὶ ἥσυχη, μὰ ζημωμένη οὔλο μὲ λύπη· καὶ πῶς αὐτὴ ἡ λύπη γινούντανε φριχτή, πιὸ μεγάλη ἀκόμη ὅτα σὲ τέτοιες ἐπίσημες γιορτές, σὲ τέτοιες χαρούμενες παραμονές, παρατήρασε στὄμμορφο προσωπάκι τῆς κόρης της ζουγραφισμένη μιὰ πιὸ βαθειά, πιὸ κρυφὴ θλίψη..... μονάχη, μακρυὰ ἀπ' ὅλους κι ἀπ' ὅλα μέσα σ' αὐτὴ τὴν πλημμύρα τῆς χαρᾶς !

Ἄχ ! χηριὰ καὶ μοναξιά, τὶς βαρέθηκε πιά, τὴν πνίγανε, τὴ βαστούσανε σφιχτὰ ἀπ' τὸ λαιμό, τὴν κακημένη τὴ Λενιό. Λαχταροῦσε νὰ παντρέψῃ τὴ Βασιλικό της, ν' ἀνοίξῃ τὸ σπίτι της· ἔπρεπε πιὰ νὰ τὴ νοιαστῇ, νὰ τῆς δώσῃ ἕνα καλὸ παλληκάρι, ἕνα παλληκάρι ποῦ νὰ τὴν ἀγαπᾷ, μὰ νὰ τὴν λατέβρῃ, νὰ τὴν ἔχῃ σὰν τὰ μάτια του, νὰ τῆς εἶναι μπαμπᾶς καὶ μάννα, ἄντρας καὶ προστάτης, παλλακάρι ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ κουσούρι, γιατὶ τῆς ἀξίζει της Βασιλικός της ὁ καλήτερος νιός, γιατὶ κι αὐτὴ εἶναι χαριτωμένη, εἶναι καλὴ κ' ἔχει ὅλα τὰ καλὰ ποῦ μπορεῖ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς σὲ νιά· τίποτις δὲν τῆς ἔλειπε, ὀμορφιά, νοικοκεριά, γνώση καὶ καρδιά." Α ! μὰ καρδιὰ χρυσὴ καρδοῦλά, ποῦ θ' ἀγάπαε μὲ δαύτη τὸν ἄντρα της γιὰ πάντα, γιὰ ὅλην της τὴ ζωή, ἴσια με τὸν τάφο, θὰ τὸν ἀγάπαε, κρουσταλένια, ἀγνὰ μὲ θυσίες, μὲ εὐγνωμοσύνη, γιατὶ ἐκεῖνος θὰ τῆς μαθαινε τὴ ζωή, ἐκεῖνος θὰ τῆς ἄνοιγε τὰ μάτια, στὰ χέρια του θἄβγαινε ἀπ' τὸ βαθὺ τὸν ὕπνο, τὸν ἀθῶο, τὸ γλυκὸ ποῦ βρισκούντανε τώρα εἴκοσι χρυσὰ χρονάκια, τέλος θὰ γενότανε γυναίκα καὶ μητέρα κ' ἔπρεπε ὁ ἄντρας αὐτὸς νἄναι τέλειος σὲ ὅλα, τέλειος γιὰ νὰ δώσῃ καὶ τέλεια ἀναθροφὴ στὴν γυναίκα του· γιατὶ εἴτανε σίγουρη ἡ κερὰ Λενιὸ πῶς ἡ καλήτερη ἀναθροφή, ἡ πιὸ δύσκολη, ἐκείνη ποῦ ἡ γυναίκα ἔχει καὶ διατηράει ἴσια μὲ τὸ τέλος τῆς ζωῆς της εἶναι ἡ ἀναθροφὴ ποῦ τῆς δίνει ὁ ἄντρας της.—Τὴν ἴδια ποῦ ἔδωκε καὶ στὴν ἴδια ὁ Τζωρτζῆς της—Ἀλλοί ! κι ἂν ὁ ἄντρας αὐτὸς δὲν εἶναι τῆς προκοπῆς ! Ἀλλοί ! κι ἂν εἶναι ἀνωφέλετος ! Πάει τελείωσε, χάθηκε ἡ γυναίκα ! Ἀλακαιρη ἡ ζωή της ποτίστηκε φαρμάκι. Καὶ τέτοιο δὰ εἶναι τὸ φαρμάκι αὐτό, ποῦ μπαίνει βαθιὰ στὶς φλέβες κἀὶ δὲ βγαίνει πιά, μὰ μονο μὲ τὸ ὑστερνὸ ξεψύχισμα. Κ' ἔτριζαν τὰ κόκκαλά της καὶ μπιμπίκιαζε τὸ πετσί της ὅσο τὰ διαλογιζούντανε.

Μὰ γιὰ τὴ Βασιλικό της θὰ καμῃ μάτια τέσσερα, θὰ τὰ ζυγιάσῃ ὅλα καὶ ὑστερνὰ θὰ παρῃ ἀπόφαση Ἡ Βασιλικό της δὲ θὰ κακοπέσῃ ποτές, τέτοιο κακὸ δὲ θἄρθῃ στὸ κεφάλι της.

Εἴτανε ἡ ὥρα τρεῖς τῆς νυχτὸς καὶ οἱ λαντέρνες καὶ τὰ τραγούδια ἀκουγούντανε ἀριὰ καὶ ποῦ. Ἀπὸ μακριὰ πιὰ σὲ μακρ ὰ ἄκουες ἀπὸ κανένα ξεψυχισμένο «Ἄη Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεια....»

Ἡ κερὰ Λενιὸ καθούντανε ἀκόμα στὸ τραπέζι, ἀντίκρυ μὲ τὴν κόρη της. Μάννα καὶ κόρη μείνανε ἐκεῖνο τὸ βράδυ κομμάτι πιὸ ἀργὰ στὸ φαγί, γιατὶ βραδειὰ ποῦ εἴτανε, πήγανε κι αὐτές, ἀπὸ νωρὶς νὰ περπατήξουνε τὰ μαγαζιά, κι ἀργὰ γυρίσανε στὸ σπίτι· ὕστερα εἴχανε καὶ χιλια δυὸ πράματα νὰ φάνε, χίλια νὰ ποῦνε καὶ ἄλλα τόσα νὰ ἐφκηθοῦνε Μὰ θἄλεγες ποῦ δὲ φάγανε ποῦ δὲν ἤπιανε, τόσο τὰ φροῦτα καὶ τὰ γλυκὰ στεκούντανε ἄπιαστα ἀπάνω στὸ τραπέζι. Ἡ καρδια τους θἄλεγες κ' εἴτασε σφιγμένη καὶ οἱ βοῦκκες δὲν πηγαίνανε κάτω· τὶς ἐρχούντανε νὰ κλάψουνε, ὅταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη εφκιούντανε μὲ τὸ ποτῆρι στὸ χέρι «καὶ τοῦ χρόνου μὲ καλὸ κι ὅ,τι ἐπιθυμοῦμε !» Ἦρθε ἡ ὥρα τῆς πίττας· ὕστερα πιὰ ἀπ' ὅλα, ἔπρεπε νὰ κοπῇ κ' ἡ πίττα, κατὰ ποῦ εἴτανε τἀντέτι, καὶ νὰ μοιραστοῦνε

μένα στήθη, οἱ λουλουδένια ἐκεῖνοι στίχοι, ἐνῶ προχωροῦσε πάντα δειλὰ-δειλὰ πρὸ τὴν ἀσημένια ἀκροθαλασσιὰ ὁ πικρὸς τοῦ τυφλοῦ ἴσκιος...

. . . . . .

Δὲν εἶχε γεννηθῆ μὲ σβυστὰ τὰ μάτια. Δὲν εἶχε γεννειθῆ μὲ ταύλάκια τοῦ μαρασμοῦ στὴν ὄψι του.

Δὲν ἔλησε πάντα ἔρημος, χωρὶς συντροφιά.

Κἄποτε ἔλαμπαν κι' αὐτοῦ ἀπὸ ζωὴ κι' ὠμορφιὰ τὰ μεγάλα μάτια στὴν πρόσχαρη μορφή του, ἀλλὰ τύχη κακή, καὶ μιὰ μέρα ἐκεῖ ποῦ ἀγνάτευε τὰ πλούσια χρώματα τοῦ ἥλιου καὶ τὶς μυριόχρωμες φωτιὲς του τὶς αἰθεροπλασμένες ποῦ σκορπιούνταν ζωηρὰ ἀπ' τῆς θάλασσας τὰ διαμαντένια βάθη, ἔνοιωσε μιὰ σκέπη νὰ κατεβαίνη ἀπάνω τους, σκέπη ποῦσβυνε τὸ φῶς κι' ἄπλωνε μιὰ μαυρίλα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν τυφλὸς. Κ' ἔγεινε τυφλὸς γιατὶ θέλησε-ὁ φτωχός!-νὰ ἰδῆ γιὰ λίγο καὶ νὰ αἰσθανθῆ καὶ νὰ κλείσῃ στὰ στήθη του τὴ ποίησι καὶ τὴν ἡδυπάθεια τῆς γλυκειᾶς τῆς φλογερᾶς εἰκόνας ποῦ ξαπλώνουταν ζωντανὰ 'μπρὸς στὰ μάτια! Γιατὶ 'θέλησε ν' ἀντικρύσῃ τὸ φῶς!

'Αλλοίμονον! 'Αλλὰ καὶ ποιὸν, δὲ θαμπώνει ἡ ὠμορφιὰ ἡ ἀληθινή, καὶ ποιὸν δὲ κρατεῖ σὲ ἔκστασι καὶ σὲ γοητεία;

Εὐτυχισμένοι 'κεῖνοι ποῦ δὲ χάνουν τὸ φῶς τους ἀντικρύζοντας τοῦ ἥλιου τὰ χυμένα χρυσάφια, εὐτυχισμένοι 'κεῖνοι ποῦ μπροστὰ στῆς ἀγάπης τἀστέρι στέκονται ἀναίσθητοι μὲ μαρμαρωμένη τὴ καρδιά....

Ναί! δὲν εἶχε γεννηθῆ μὲ σβυσμένα τὰ μάτια.

Δὲν ἔζησε πάντα ἔρημος, χωρὶς συντροφιά.

Ἄλλοτε.—σὲ περασμένα χρόνια—πόσες φορὲς δὲν εἶχε ὀνειρευθῆ στὰ μέρη αὐτὰ τἀγαπημένα, πόσες φορὲς δὲν εἶχε μεθύσει μὲ τὰ ὑγρὰ τὰ τρυφερὰ φιλήματα τῆς πρώτης ἀγάπης του, πόσες φορὲς δεν εἶχε λιγοθυμήσει ἀπ' τὰ παράφορα τὰ σφιχτὰ ἀγκαλιάσματα τοῦ πρώτου ἔρωτός του, πόσες φορὲς δὲν εἶχ' ἀλλάξει λόγια θερμὰ μὲ τὴ λατρευτή του ψυχή,—τὴ ψυχὴ ἐκείνη ποῦ τῆς δυστυχίας τὰ κύματα ἔσπρωξαν μακρυά, μακρυά, σἄλλα μέρη, μακρυὰ του....

Ὦ πόσες, πόσες φορὲς δὲν εἶχε τραγουδήσει μαζί της τὰ γλυκύτατο αὐτὸ τραγοῦδι, τὸ τραγοῦδι ποῦ σκορποῦσε καὶ τώρα μὲ πόνο, περπατῶντας μοναχὸς στὰ λατρευτὰ αὐτὰ μέρη ποῦ εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε τὴ ζωή, γυρεύοντας τὸ εἴδωλο τῆς σβυσμένης του εὐτυχίας, ἀναζητῶντας τὴ χαμένη ἀγάπη του . . . . . Καὶ προχωροῦσε πάντα δειλὰ-δειλὰ πρὸς τὴν ἀσημένια ἀκροθαλασσιὰ ὁ πικρὸς τοῦ τυφλοῦ ἴσκιος...

Κ' ἡ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ἀπομακρύνονταν ὁλοένα....

. . . . . .

Σὲ δυὸ-τρία καλοκαίρια ἔτυχε νὰ ξαναπεράσω ἀπὸ 'κεῖνα τὰ μέρη. Καὶ τὸ πρῶτο πικρὸ ἄκουσμα ἦταν ὁ θάνατος τοῦ τυφλοῦ, ὁ θάνατος τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου ποῦ ἴσα μὲ τότε σερνόνταν στὴ γῆ κυνηγῶντας ἀδιάκοπα φαντάσματα καὶ σκιές.

Κ' ἐπῆγα ἕνα γλυκὸ γλυκὸ βράδυ στὸ φτωχικό του τάφο στὸν τάφο ἐκεῖνο ποῦ γιὰ μόνα στολίδια του εἶχε λίγ' ἀγριολούλουδα, καὶ μιᾶς ἐτιᾶς τὰ σκιερὰ κλωνάρια ποὺ-πεφταν πάν' ἀπ' τὸ χῶμα προστατεύοντας τὸ παγωμένο κορμί, καὶ χαρίζοντας συντροφιὰ στὸν ἐρημίτη.

Μὰ μόλις σκύβω γιὰ νὰ φιλήσω τὸ σταυρό του, ἄκουσα σιγανὰ σιγανὰ νὰ σκορπιοῦνται—λὲς καὶ τὶς ἔσπρωχνε κἄποια ἔγνωστη πνοή, κἄποιο ὑπερκόσμιο ἀγέρι, οἱ ἁρμονικὲς ἐκεῖνες νότες ποῦχαν ἄλλοτε χαϊδέψει μὲ τὴ μελαγχολία τους τὴ καρδιά μου, ἄκουσα τὸ πένθιμο, καὶ πάλι, τραγοῦδι τοῦ τυφλοῦ, κ' ἕνα δάκρυ βαθειᾶς πίκρας ἀπ' τὰ μάτια μου κύλισε.

Ποιός ξέρει;..

Μπορεῖ νἆταν ἡ ψυχὴ τοῦ τυφλοῦ ποῦ τραγουδοῦσε ἀκόμα τὸ λατρευτό της τραγοῦδι γυρεύοντας μ' αὐτὸ τὸ εἴδωλο τῆς σβυσμένης του εὐτυχίας, ζητῶντας ἀδιάκοπα τὴ χαμένη ἀγάπη του....

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΓΑΠΑΝΟΥ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Ἕνα μεγάλο ψέμα εἶπαν αἱ «Ἀθῆναι» προχτές.

— Πῶς δηλ. «ὁ ἔγκριτος ἐκ Παξῶν πολιτευτὴς κτλ. κτλ. ἀποχωρήσας ἀπὸ μακροῦ τῆς ἐνεργοῦ δημοσιογραφίας ἀγνοεῖ τίνες γράφουν καὶ πῶς γράφουν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων».

— Ψέμα! Ψέμα! Ὁ ἔγκριτος κτλ. κ. Βελιανίτης ξέρει πολὺ καλὰ καὶ τίνες γράφουν καὶ πῶς γράφουν καὶ γιατὶ γράφουν τὸ κάθε τι ἰδίως στὴν ἐφημερίδα τοῦ ἐγκριτωτάτου κ. Πώπ.

— Κρῖμα! Ὁ κ. Πολύβιος Κουρούπης ἢ Σαχλίκος, οὔτε σάχλες δὲν μπορεῖ νὰ γράψῃ πιά.

— Τὸ ἀπόδειξε μὲ μιὰ ἀπόπειρα ἀναγούλας ποῦ μᾶς ἐσερβίρησε μὲ τὴν «Ἑσπερινὴ» τῆς περασμένης Τετάρτης.

— Κι' ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔγραψε ἄλλοτε τὶς δυὸ Διαθῆκες» ποῦ ἐξερνοβόλησε ὅλος ὁ ντουνιᾶς—φιλοσοφικώτατα πάντοτε.

— Τὸν κ. Πολύβιο Κουρούπη τὸν ἐτιτλοφόρησε κἄποιος Βίκτωρα Οὐγκὼ τοῦ Ψυρῆ.

— Καὶ ὁ κἄποιος αὐτός, μᾶς λένε, εἶχε ἄλλοτε μεγάλα νταραβέρια μὲ τοῦ Ψυρῆ τὰ πατσατσίδικα.

— Τί ὄμορφα καὶ τί ἐποικοδομητικὰ ποῦ εἶναι τἀναγνώσματα ποῦ γίνονται στὸ γραφεῖο «Παναθηναίων»!

— Προχτὲς κἄποιος ἀρχιμανδρίτης τοῦ Παναγίου Τάφου μίλησε γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα «ἐν ὑποκρούτει κλειδοκυμβάλου» καθὼς μᾶς πληροφόρησε ἡ «Ἑστία».

— Τὴν ἄλλη βδομάδα θὰ μιλήσῃ ὁ κ. Ξερνόπουλος γιὰ τοὺς «Μαλλιαροὺς» μετὰ προβολῆς φωτεινῶν εἰκόνων... καὶ σκέψεων.

— Πρώτη πρώτη θὰ προσβάλῃ, λένε, τὴν εἰκόνα τοῦ χαριτοβρύτου ἀντιπροσώπου τοῦ Ζὰν Μωρεάς.

— Τὴν παραπάνω δὲ 'βδομάδα μιὰ κυρία πολὺ ὄμορφη, θἀπαγγείλῃ ἕνα μωρόλογο τοῦ κ. Ι. Δαμβέργη, ἢ ἕνα φύλλο τῶν «Πατρίων», ἂν δὲν εἶναι ἕτοιμος ὁ μονόλογος.

—Ὁ κ Κίμων ὁ Μιχαηλίδης δὲν θἀπαγγείλῃ, καθὼς ἐμάθαμε, τὰ δυὸ πολύκροτα ἄρθρα του ποῦ ἐδημοσίευσε στὸ τελευταῖο φυλλάδιο τῶν «Παναθηναίων»..... γιὰ νὰ μὴ λιποθυμήσουν οἱ κυρίες!

— Ἴσα μὲ τώρα λιγοθυμοῦσε τὶς κυρίες μὲ τὰ ποιήματά του μονάχα ὁ κ. Μελαχρινός.

— Δυὸ σπουδαιότατα βιβλία ἀναγγέλονται:

— Τὰ γλωσσικὰ ἄρθρα τοῦ κ. Κανελλίδη τῶν «Καιρῶν» καὶ τὸ γλωσσικὸν ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Φραγκιᾶ «Φραγκιᾶς ἀνὴρ τοὐτέστιν ὁ Γαλλίας κτλ.

— Μὴ ξεχνᾶτε πῶς βρισκόμαστε στὰ καρναβάλια, δίχως ὅμως κομιτάτο, ποῦ θὰ τὰ βράβευε ὁρισμένως τὰ δυὸ αὐτὰ εὐθυμότατα ξυγγράμματα.

— Στὴν ὁδὸν Αἰόλου ἕνα μαγαζὶ ἔχει κολλήσει στὶς βιτρίνες του μεγάλα χαρτιὰ μὲ τὴ λέξη: «Ξεπούλημα».

— Καὶ εἶναι ἡ πρώτη φορά, θαρροῦμε, ποῦ ἡ Ρωμέικη αὐτὴ λέξη ξετοπίζει τὴν «ἑκουσίαν διάλυσιν» ποῦ δὲν τὴν πολυκαταλαβαίνει ὁ κοσμάκης γιατ' εἶναι φράση δασκαλική, χωρὶς κανένα νόημα, ἀφοῦ κι' ὅταν ξεπουλήσει τὰ πράματά του τὸ μαγαζὶ δὲν διαλύεται, ἀλλὰ μένει στὴ θέση του.

—Ὁ καθηγητὴς κ. Γρ. Βερναρδάκης μίλησε τὴν περασμένη βδομάδα στὴν παράδοσή του γιὰ τὴ γλῶσσα καὶ εἶπε πῶς οἱ δημοτικισταὶ δὲν εἶναι οὔτε ἀγράμματοι οὔτε προδότες.

— Μονάχα δὲ ἕνας φοιτητής, ὁ κ. Ζερβός, τὸν ἐχειροκρότησε γιατὶ δίδαξε τὴν ἀλήθεια.

—Ἂν δίδασκε Μιστριώτικες ψευτιὲς ὅλοι θὰ τὸν χειροκροτοῦσαν, γιατὶ ὅλοι θαυμάζουν τὴν ψευτιά, ἐνῷ τὴν ἀλήθεια τὴ νοιώθουν μονάχα οἱ διαλεχτοί—κ' εἶναι τόσο λίγοι!

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΑΤΩ Η ΨΕΥΤΙΑ

Φαίνεται ὅτι ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα καμμιὰ ἀλήθεια δὲν μπορεῖ νὰ εὐδοκιμήσῃ γιατὶ τὸ ψέμα καὶ ἡ φενάκη ἐβούλωσε τὰ μάτια μας ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ γεννηθήκαμε, ὡς ποῦ νὰ παύσῃ ἡ αἴσθησις. Τὸ ψεμα εἶναι ἡ πρώτη τροφὴ τοῦ παιδιοῦ ποῦ ἔρχεται στὸν κόσμον· μὲ ψέμα ἀνατρέφεται ὡς ποῦ νὰ φθάσῃ τὴ σχολικὴ ἡλικία. Ἔρχεται στὸ σχολε ο καὶ τὰ μόνα ἐφόδια ποῦ φέρνει ἀπὸ τὸ σπίτι εἶναι ἡ ψευτιὰ καὶ ἡ προσποίησις. Ἕνα μόνον ἔχει γερὸ καὶ ἀπάνω σ' αὐτὸ ἀρχίζει ἡ Παιδαγωγικὴ νὰ κτίζῃ τὸ πνευματικό οἰκοδόμημα: αὐτὸ εἶναι ἡ ζωντανὴ γλῶσσα ποῦ ἄκουσε ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ τὴ μάννα του ἀπὸ τὰ γε'τονόπουλα, ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς, ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ ἀπὸ ὅλους πέρα πέρα τοὺς σχετικούς.

Μέσα σὲ τόσα ψέματα καὶ μιὰ ἀλήθεια θὰ ἤ-

τὰ κομμάτια με τὴ σειρά: τὸ πρῶτο στὸν ἄη Βασίλη καὶ τἄλλα ἀρχίζοντας ἀπ' τὸν πιὸ γεροντότερο καὶ πηγαίνοντας στὸν πιὸ νέο. Μὰ στῆς κερὰ Λενιὸς τὸ σπιτικό, δὲν εἴτανε πολλοὶ ποῦ θὲ νὰ μοιραζούντανε ἀνάμεσά τους τὰ κομμάτια τῆς πίττας. Ὑστεριὰ ἀπ' τὸν ἄη Βασίλη, μνήσκανε τὰ μερτικὰ μόνο τῆς κερὰ Λενιὸς καὶ τῆς κόρης της.

— Μὴν ξεχάσης, κόρη μου, νὰ κρύψῃς τὴν πρώτη βούκκα σου γιὰ τὸ μαξιλλάρι, λέγει ἡ μάννα τῆς κόρης.

— Μπά! μαννίτσα μου, ποτές σου δὲ μοῦ εἶπες ὡς τώρα νὰ βαλω κάτω ἀπ' τς μαξιλλάρι μου, τὴν πρώτη βούκκα ἀπ' τὸ μερτικὸ τῆς πιττας μου. Γιατὶ φέτος μοῦ τὸ λές;

— Γιατὶ φέτος πιά, παιδι μου, εἶσαι κοπέλλα σὲ ἡλικία, τῆς παντρειᾶς, Βασιλική μου, καὶ πρέπει νὰ παντρεφτῆς. Μὴν ξεχάσῃς λοιπὸν τὴ βούκκα γιὰ νὰ διοῦμε πιὸ νέο θὰ σοῦ στείλῃ στὄνειρό σου ὁ ἄη Βασίλης.

— Μὰ κείνονε ποῦ θὰ δίω στὄνειρό μου, ἐκείνονε θὰ παρω μέσα στὸ χρόνο;

— Ναί, παιδί μου, ἔτσι λένε, κ' ἔτσι εἶναι· ὁ ἄη Βασίλης τονὲ φανερώνει πρῶτα στὄνειρο τοῦ κοριτσιοῦ καὶ ὕστερα στὸν ξύπνο.

Ταράχτηκε ἡ κόρη ἡ ἀγνή, ταράχτηκε ἀκούοντας τὰ λόγια τῆς μάννας της, γιατὶ δὲν καταλάβαινε τὸ νόημά τους. Μπὰς κ' ἡ μάννα της τὴ βαρέθηκε πιὰ καὶ θελει νὰ τὴν παντρέψῃ γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῆ; μπὰς κ' εἴτανε περιττὴ μέσα στὸ σπίτι!..... καὶ βαριοκάρδισε μάλιστα κομμάτι, βαριοκάρδισε γιὰ κείνονε ποῦ θὰ τὴν ἔπαιρνε μέσ' ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας της.

Σὲ λιγάκι βρέθηκε στὸ κατασπρο καὶ ἁπαλὸ κρεββατάκι της, μονάχη στὴν παρθενικήν της καμαρίτσα κι' ἄρχισε πάλε νὰ συλλογᾶται τὰ λόγια τῆς μαννούλας της. Δὲν καταλάβαινε ἡ καημένη καὶ προσπάθησε νὰ βρῆ μέσα σ' αὐτὰ μιὰ βαθιὰ σκέψη. Λίγο, λίγο τῆς φάνηκε πῶς δὲν εἴτανε πιὰ καὶ τόσο κακὰ τὰ λόγια τῆς μαννούλας της καὶ πῶς μπορούσανε ἴσως νὰ εἴτανε καὶ γιὰ καλὸ της· καὶ γιὰ καλό της θἄτανε, ἀφοῦ τὴν ἀγάταε σὰν εἰκόνα.

Λίγο, λίγο μάλιστα, τῆς φάνηκε πῶς ἂν παντρεφτῆ, θὰ πάψῃ πιὰ αὐτὴ ἡ μοναξιά, θὰ πάψη κι αὐτὸς ὁ πόθος ποῦ τῆς πονοῦσε τὴν καρδιά, ὅταν οἱ φιληνάδες της γελούσανε καὶ κείνη δὲν μποροῦσε νὰ γελάσῃ, γιατὶ εἴτανε ὀρφανὴ καὶ μονάχη· τῆς φάνηκε ποῦ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ μπῆ, νὰ βγῆ, νὰ διασκεδάσῃ σὰν ὅλες, ποῦ θὰ εἶχε ἕνα στῦλο, μιὰ προστασία, καὶ λίγο, λίγο ἄρχισε νὰ τὸν ἀγαπᾷ αὐτόνα ποῦ θὰ τῆς δώσῃ τόσα καλὰ μαζωμένα, ποῦ θὰ τῆς δώσῃ τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρά· δὲν τόνε μισοῦσε πιά, μάλιστα τόνε φανταζότανε κιόλας ὄμορφο, τοῦ ἔβαζε γῦρο στὸ ἄσπρο του τὸ κούτελλο ὄμορφα μαῦρα μαλλιά, τοὔδινε μαῦρα ὄμορφα μάτια, μπόγι ἀψηλὸ καὶ καλοκαμωμένο, σπουδή, πολλὴ φρόνησι καὶ καλὴ καρδια, ἄχ! καρδιὰ καλὴ πρῶτα ἀπ' ὅλα, καλὴ καρδιὰ γιὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷ, γιατὶ κι' αὐτὴ θὰ τὸν ἀγάπαε μὲ ὅλη τὴ δύναμη της ψυχῆς της, μὲ ὅλη της τὴν καρδιά, τὸ καλὸ αὐτὸ παλληκάρι, θὰ τὸ λάτρευε σὰν τὴ μάννα της, ποῦ τὴ μεγάλωσε, σὰν τὴν ἴδια τὴ ζωή της, καὶ κάθε πρωὶ θὰ προσεφκούντανε στὸ Θεὸ καὶ θὲ νὰ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τόνε βοηθᾶ καὶ νὰ τὸν προστατεύῃ . . . . . .

. . . Μὰ τί εἶναι τοῦτο τὸ μερος ποῦ βρίσκεται ἡ Βασιλικούλα, τί ὄμορφα ποῦ εἶναι! Μονάχη μέσα σὲ μιὰ ὁλόχρυση κάμαρα, παντοῦ μεταξωτὲς καρέγλες, παντοῦ χαλιὰ καὶ λοῦσσα, μόνο φῶς δὲν ἔχει πολὺ ἡ κάμαρα γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ Βασιλικὴ νὰ διῆ καλὰ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ μεγαλοπρέπεια ποῦ τὴν τριγυρίζανε.

Ἄξαφνα ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ προβάλλει οὔφ! μὰ τί ἄσκημος ἄνθρωπος ἕνας γέρος μὲ μοῦτρα κατακόκκινα, μὲ βρώμικα ἄσπρα μαλλιά, μὲ γουρλωμένα κι ἄγρια μάτια, πολὺ ἄγρια μάτια, μὲ χέρια μακριὰ καὶ δάχτυλα καμπυλωτά· γιατὶ νἆναι ἄραγες καμ-